

hjem fra Tyskland og Nanny blev voksen. Lykkedes det end ikke Ivan helt at virkeliggøre sin Drøm om at omskabe Hjemmet i Smag med Renaissancens Fyrstehoffer, fik dog efterhaanden adskillige af det yngre Slægtleds ledende Mænd, deriblandt ogsaa dets Forfattere og Kunstnere, Indpas i Familien.

Jakobe opholdt sig paa den Tid endnu mest i Udlandet. Hun havde fundet et andet Hjem i sin gamle Pensionsanstalt i Schweiz, mellem hvis høje Bjerger hun søgte Sundhed for sit sarte og med Aarene stedse mere ømtaalelige Legeme. Hun var hjemme i Sommermaanederne, naar Forældrene laa paa Landet, men længtes bort, saasnart den første Kulde og de første Tegn paa Vinterselskabeligheden viste sig. Men en Dag — hun gik dengang i sit nittende Aar — næppe en Maaned efter, at hun sidst var rejst hjemmefra, fik Forældrene et lidt forvirret Brev fra hende, hvori hun midt imellem forskellige andre Ting pludselig henkastede den Tanke at opgive sit Pensionatsophold og slaa sig til Ro derhjemme. Et Par Dage efter kom et nyt Brev, der slog hendes snarlige Tilbagekomst fast, og næsten samtidig indløb et Telegram med Meddelelse om, at hun allerede befandt sig paa Hjemvejen og vilde komme den følgende Dag.

Saa karakteristisk denne utaalmodige Iværksættelse af en fattet Beslutning nu end var for hende, satte den dog Forældrene i nogen Uro. De anede, at der var tilstødt hende noget alvorligt, og Fru Lea betroede sin Mand, at der rimeligvis var en Kærlighedshistorie med i Spillet. Jakobe havde om Sommeren med megen Varme omtalt en ung, sydtysk Advokat og bekendt Politiker, en Søstersøn af Pensionatsejerinden, hos hvem han et Par Gange havde været paa Besøg. Fru Lea kendte sin Datters letfængelige Blod, der allerede et Par Gange havde voldt hende bitre Skuffelser. Da hun kom hjem, var det ogsaa let kendeligt paa hende, at hendes Hjerter blødte; men da hun ikke selv gav anden Forklaring paa sin Hjemkomst, end at hun dennegang havde følt sig ene mellem de mange nye Pensionærer og længtes hjem, var der ingen, der trængte ind paa hende for at aflokke hende nogen Tilstaaelse — mindst af alle Moderen, som altid for sit eget Vedkommende havde fordret Kærlighedens Hemmeligheder respekteret og f. Eks. aldrig havde villet forklare sin Mand, hvorfor han ikke fik Lov at kysse hendes højre